

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 287)

Feb (1) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 107)

11. க1மலச்ச க1ராலச்ச க1கார: ப்ரக்ருதி: பரா

க2கார: க2ர்வதேஹச்ச வேதாத்மா விச்வபாவந:

பொருள் - “க1” என்னும் அக்ஷரத்தை “கமல, கரால, பராப்ரக்ருதி” என்பர். “க2” என்னும் அக்ஷரத்தை “கர்வதேஹ, வேதாத்மந், விச்வபாவந” என்பர்.

12. க3தத்வம்ஸீ க3காரஸ்து கோவிந்தச்ச க3தாதர:

க4காரஸ்த்வத க4ர்மாம்சஸ்தேஜஸ்வீ தீப்தமாம்ஸ்ததா

பொருள் - “க3” என்னும் அக்ஷரத்தை “கதத்வம்ஸிந், கோவிந்த, கதாதர” என்பர். “க4” என்னும் அக்ஷரத்தை “கர்மாம்ச, தேஜஸ்விந், தீப்திமாந்” என்பர்.

13. ங்கார ஏகதம்ஷ்ட்ராக்யோ பூதாத்மா பூதபாவந:

ச1காரச்சஞ்சலச்சக்ரீ சந்த்ராம்சு: ஸ து கத்யதே

பொருள் - “ங்” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஏகதம்ஷ்ட்ரா, பூதாத்மா பூதபாவந” என்பர். “ச1” என்னும் அக்ஷரத்தை “சஞ்சல, சக்ரீ, சந்த்ராம்சு” என்பர்.

14. ச2ந்த: பதிச்சலத்வம்ஸீ ச2காரச்சந்த ஏவ ச

ஜ1ந்மஹந்தாஜிதச்சைவ ஜ1காரச்சைவ சாச்வத:

பொருள் - “ச2” என்னும் அக்ஷரத்தை “சந்த:பதி, சலத்வம்ஸிந், சந்தஸ்” என்பர். “ஜ1” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஜந்மஹந்த்ரு, அஜித, சாச்வத” என்பர்.

15. ஜ2காரோ ஜ2ஷஸம்ஜ்ஞ்ச்ச ஸாமக: ஸாமபாடக:

ஈச்வரச்சோத்தமாக்யச்ச ஞகாரஸ்தத்த்வதாரக:

பொருள் - “ஜ2” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஜஷஸ, ஸாமக, ஸாமபாடக” என்பர். “ஞ” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஈச்வர, உத்தம, தத்த்வதாரக” என்பர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 287)

ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் அத்யாயம் - நான்காம் பாதம்

அதிகரணம் - 1 - ஆநுமாநிகாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொள்ளாத மூலப்ரக்ருதியானது (ஐகத்தின்) காரணப்பொருள் என்று கூறப்படவில்லை என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-4-1 ஆநுமாநிகம் அபி ஏகேஷாம் இதி சேத் ந சரீர ரூபக விந்யஸ்த க்ருஹீதே: தர்சயதி ச

பொருள் - “அவ்யக்தம் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியே ஐகக்காரணம் என்று கூறப்படுகிறது” என்று உரைத்தால், அது சரியல்ல; உருவகத்தில் தேராக உருவகம் செய்யப்பட்ட சரீரத்தையே அவ்யக்தம் என்பதால் ஆகும்.

விஷயம் - மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறியவேண்டும் என்ற இச்சை ஏற்படவேண்டும் என்றும், அந்த ப்ரஹ்மமே அறியத்தக்கது என்றும் இதுவரை கூறப்பட்டது. மேலும், அந்த ப்ரஹ்மமானது - இந்த ஐகத்தின் உற்பத்தி போன்றவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளது; ப்ரதாநம் போன்ற அசித் வஸ்துக்கள் மற்றும் ஸம்ஸாரநிலை, மோக்ஷ நிலை என்பதில் உள்ள சித் வஸ்துக்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது; அனைத்தும் அறிந்ததாகவும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டதாகவும், ஸத்யஸங்கல்பம்

முதலான பலவிதமான கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாகவும், அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாகவும், தடையற்ற ஐச்வர்யம் (ஆளுமைத்திறன்) நிரம்பியதாகவும் உள்ளது - என்றும் கூறப்பட்டது. கபில மஹரிஷியால் முன்பு கூறப்பட்ட கருத்தாகிய, “ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொள்ளாத ப்ரதானமும் புருஷர்களும் உண்டு”, என்பதை நிலைநிறுத்தும்விதமாக, ஒரு சிலர், “ஒரு சில வேதசாகைகளில் இப்படிப்பட்ட ப்ரதானமே ஜகத்காரணம்”, என்று கூறுவதாக இங்கு ஆசேஷபம் எழுப்புகிறார்கள். இந்த ஆசேஷபம் தள்ளப்பட்டது, ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

கட. (3-10, 11) – இந்த்ரியேப்ய: பரா ஹி அர்த்தா: அர்தேப்யச்ச பரம் மந: | மநஸஸ்து பரா புத்திர்புத்தே: ஆத்மா மஹாந் பர: || மஹத: பரம் அவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷ: பர: | புருஷாந் ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி: - இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவை அவற்றால் அறியப்படும் விஷயங்கள், அந்த விஷயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது மனம், மனதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது புத்தி (அறிவு), புத்தியைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஆத்மாவாகிய மஹாந் (மஹத்), மஹானைக் காட்டிலும் பெரியது அவ்யக்தம், அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் புருஷன், புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை; புருஷனே உயர்ந்த எல்லையாகவும், மேலான கதியாகவும் உள்ளான் - என்று கூறப்படுகிறது. இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது. இங்கு “அவ்யக்தம்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுவது, கபிலதந்த்ரத்தின் மூலம் அறியப்படுவதான, ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவைக் கொள்ளாத ப்ரதானமா அல்லது இல்லையா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரதானமே ஆகும். ஏன்? கட. (3-11) – மஹத: பரம் அவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷ: பர: - மஹத்தைக் காட்டிலும் மேலானது அவ்யக்தம், அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் மேலானது புருஷன் - என்றுள்ள வரியில், அதுவே (ப்ரதானம்) வேறு பதத்தால் (அவ்யக்தம்) அதே வரிசையில் (ஸாங்க்யர் கூறும் வரிசையில்) கூறப்பட்டதைக் காணலாம். மேலும், கட. (3-11) – புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை. புருஷனே உயர்ந்த எல்லையாகவும், மேலான கதியாகவும் உள்ளான் - என்பதன் மூலம் (ஸாங்க்யர்களுடைய) இருபத்து

ஐந்தாவது தத்வமான புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை என்று மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 287)

“ஸர்வபாப” என்பதால் வெளிப்படுபவை

மூலம் - “ஸுதுஷ்கரேண சோசேத்ய:” என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்ன யோஜனையில் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்றது அதிகாரியுடைய அபேக்ஷைக்கு ஈடாகப் ப்ராப்தி விரோதிகளையும் உபாய விரோதிகளையும் ப்ரதிகூல அநுபவ ஹேதுக்களையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறது. இங்கு ப்ராப்தி விரோதியாவது “ஸாபராதனான இவன் நம்மை அநுபவிக்கக் கடவனல்லன்” என்கிற பகவத் ஸங்கல்பம். உபாய விரோதியாவது “நம்மை இவன் தெளிந்து வசீகரிக்கக் கடவனல்லன்” என்கிற ஸங்கல்பம். ப்ரதிகூல அநுபவ ஹேதுவாவது, அவ்வோ ப்ரதிகூல கர்மாநுஷ்டாநங்களாலே வந்த அவ்வோ பல ப்ரதாந ஸங்கல்பம். முமுக்ஷுவைப் பற்ற ஸர்வநிக்ரஹங்களும் நிவ்ருத்தங்களானால் நிக்ரஹ கார்யங்களாம். பின்பு காரணாபாவத்தாலே கார்யமான ப்ரதிகூலங்களில் ஒன்றும் வாராது. இது “அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே விவக்ஷிதம். இந்த நிஷ்கர்ஷங்களெல்லாம் பாஷ்யத்திலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தோடே கூடச் சிரபரிசயம் பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞருக்கு நிலமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - தாத்தர்ய சந்த்ரிகையில், கீதை (18-66)க்கான விளக்கத்தில் கூறப்பட்ட “ஸுதுஷ்கரேண சோசேத்ய: - தன்னால் செய்ய இயலாது என்று யார் ஒருவன் உள்ளானோ, அவனுக்கு அந்த உபாயத்தின் இடத்தில் நானே நிற்பேன்” என்ற கருத்தின்படி, “ஸர்வபாபேப்யோ:” என்பதில் “அடையப்படும் இலக்கான பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள விடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள் மற்றும் பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றில்

ஈடுபடும் காரணங்கள்” ஆகிய அனைத்துமே அதிகாரியின் விருப்பம் என்பதில் சேர்க்கப்படுகிறது. இங்கு “பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதி” என்பது, “பல குற்றங்களைச் செய்த இவன் நம்மை அடைந்து அனுபவிக்கும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன்” என்று பகவான் எண்ணுதலே ஆகும்; “உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள விடாமல் தடுக்கும் விரோதி” என்பது, “இவன் நம்மைக் குறித்து முற்றிலுமாக உணர்ந்து நம்மை வசீகரிக்க வல்லவன் அல்லன்” என பகவான் எண்ணுதலே ஆகும்; “பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றில் ஈடுபடும் காரணங்கள்” என்பவை, “நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை செய்ததால் உண்டாகும் பலன்களை இவன் அனுபவிக்கக்கூடவான்” என்று பகவான் எண்ணுதல் ஆகும். ஆனால் முமுக்ஷுவைப் பொறுத்தவரை அனைத்து தண்டனைகளும் ரத்து செய்யப்பட்டால், அந்த தண்டனைகளின் விளைவுகளும் நீங்குகின்றன. அதன் பின்னர், அத்தகைய காரணங்கள் விலகியதால், அவற்றின் விளைவுகளாக உள்ள “பகவானுக்கு விருப்பம் அற்றவற்றைச் செய்தல்” என்பவை நேராது. இக்கருத்தானது, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-22) - அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் - மோக்ஷம் பெற்றவன் திரும்புதல் இல்லை - என்பதால் உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விதமான கருத்துக்கள் அனைத்தும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தை நீண்டகாலமாக மிகவும் சிரமத்துடன் தகுந்த முறையில் கற்று வருபவர்களுக்கு, அறியக்கூடிய விஷயமாக இருக்கும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 107)

வ்யாக்யானம் - [3] (அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) “அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம் புலன்களாமவை” என்று தன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியகற்றவற்றான இந்திரியங்களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதந பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்”, “அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் சுமடு தந்தாய்”, “விண்ணுளார் பெருமானேயோ”, “முன்பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ” என்று விளம்ப ஹேதுவில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் அது பலப்ரதமாந்தனையுங் கிடந்து கூப்பிடுமித்தனை யாகையாலே கீழ் தாம் பரிக்ரஹித்த உபாயத்தின் பலமாய் வந்ததாய், “கலங்காப் பெருநகரம்” கலங்கி அவனுக்கங்குக் குடியிருப்பரிதாய் வந்து விழவேண்டுமபடியான ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய ஆக்ரோசத்தோடே கூடிக் கொண்டு தம் தலையால் வந்தத்தையும் அவன்தலையிலே யேறிடும்படியான ப்ராப்தியை யுணர்ந்தவராகையாலே இந்திரியங்களையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீ என்று அவன் மேலே பழியிட்டு.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-7-8) - அகற்ற நீ வைத்த மாயவல் ஐம்புலன்களாம் அவை - என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய திருவடிகளை அடையவிடாமல் அகற்றுக் கூடியதான இந்திரியங்களின் பிடியில் இந்தச் சரீரத்தை இருக்கும்படியாக அவன் வைக்க. (கண்டு) - இந்த நிலையைப் பார்த்து. (நலிவான்) - திருவாய்மொழி

(7-1-1) – நலிவான் இன்ன மெண்ணுகின்றாய் - என்றும், (சுமடு தந்தாய்) - திருவாய்மொழி (7-1-10) – அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் சுமடு தந்தாய் – என்றும், (ஓவென்று) – திருவாய்மொழி (7-1-5) - விண்ணுளார் பெருமானேயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-1-10) - முன்பரவை கடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (ஸாதன பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) – “தாமதம் ஆவதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாத உபாயத்தைப் பற்றினால், அது பலன் அளிக்கும் காலம் முடிய அழைத்தபடி இருக்க வேண்டும் அல்லாமல் செய்யவேண்டியது வேறு ஏதும் இலை என்பதால், தான் கைக்கொண்ட உபாயத்தின் பலனாக விளைந்ததாக உள்ளதும்” மற்றும் “கலங்காப் பெருநகரம் என்பதான பரமபதமும் கலங்கி, அவனுக்கு அங்கு அதற்கு மேலும் தங்க இயலாதபடி செய்து, இங்கு ஓடி வந்து தன் மீது விழவேண்டும்படியாக, இந்த ஸம்ஸாரம் என்பதில் உள்ளதால் ஏற்பட்ட அடிக்கொதிப்பால் விளைந்த பெரிய கூக்குரலுடன் கூடியபடி உள்ள தனது தலையால் ஏற்பட்டதும்” ஆகிய நிலையை அவன் மீது ஏறிடும்படியான ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தவர் என்பதால், “இந்திரியங்கள் மூலம் நீ என்னைத் துன்புறுத்துகிறாய்”, என்று அவன் மீது பழி சுமர்த்தி.

வ்யாக்யானம் - [4] (கங்குலும் பகலுமடைவற்ற வார்த்தியைக் கோயில்திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் சூழமரன்றிக்கே அவஸந்நராய்க்கொண்டு ஒரு பிராட்டி தசையைடைந்து, “கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்”, “இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்கும்”, “சிந்திக்கும் திசைக்கும்” இத்யாதிப்படியே திவாராத்ர விபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமூச்செறிவது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது இப்படி ஆர்த்தி விஞ்சிச் செல்லுகையாலே, “ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி: கீர்த்திர் விலாபோந்மாத விப்ரமா: மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாரா: காமஜா தச:” என்றாப்போலே அவஸ்தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வார்த்தியை, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலிலே பெண்பிள்ளையைப் பொகட்டுத் திருத்தாயார் கூச்சமுறை தவிர்ந்து தானே இவள் தசையை அவர்க்குச் சொல்லி “திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென் செய்கின்றாய்”,

“என் செய்திட்டாய்”, “என் சிந்தித்தாய்”, “என் செய்கேனென் திருமகட்கு” என்று அவர் தம்மையே கேட்கும்படி அத்யாவஸாதம் பிறந்து. “அடைவற்ற அரதியை” என்று பாடமானபோது, “கங்குலும் பகலும்” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற அழுவது தொழுவது இத்யாதிகளாலே ஆசாசிந்தாதிகளிற் போலே அவஸ்தைகளுக்கோரடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அரதியையென்று யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியை) - இவ்விதம் கூக்குரல் இட்டு அழைப்பதற்குச் சக்தியின்றி துன்பம் அடைந்தவராக நின்று, ஒரு பிராட்டியின் நிலையை அடைந்து, திருவாய்மொழி (7-2-1) - கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-4) - இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-5) - சிந்திக்கும் திசைக்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகல் மற்றும் இரவு என்ற வேறுபாடு அறியாமல், “அழுதல், தொழுதல், மயக்கம் அடைதல், புலம்புதல், முறையின்றிப் பேசுதல், பெருமூச்சுவிடுதல், அதனையும் செய்ய இயலாமல் இருத்தல், செயலற்றுக் கிடத்தல்” போன்ற அனைத்தையும் துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாக அடைவதால். அதாவது, ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி: கீர்த்திர் விலாபோந்மாத விப்ரமா: மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாரா: காமஜா தச: - ஆசை, சிந்தை, நினைவு, பேச்சு, அழுகை, பித்துப்பிடித்தல், மயக்கம், தடுமாற்றம், நோய், இறப்பு என்று கூறப்படும் பத்து மாற்றங்களும் காமத்தால் ஏற்படுபவை ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் அடைகின்ற நிலை மாறுபாடுகளுக்கு எந்தவிதமான எல்லையும் காண இயலாதபடி உள்ள துன்பமான நிலையை அல்லது துன்பத்தை. (கோயில் திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கி) - பெரியபெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற திருவரங்கம் பெரியகோயிலின் திருவாசலில் தனது பெண்ணைக் கொண்டு வந்து கிடத்தி, அவளுடைய திருத்தாயார் தன்னுடைய கூச்சங்கள் அனைத்தையும் விலக்கி தானே தனது பெண்ணின் நிலையை அரங்கனுக்கு உரைத்து, திருவாய்மொழி (7-2-1) - திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென் செய்கின்றாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-3) - என் செய்திட்டாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-4) - என் சிந்தித்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-8) - என் செய்கேன் என் திருமகட்கு - என்றும் அரங்கனையே கேட்கும்படியான மிகவும் பெரிய துன்பத்தை

அடைந்து. இங்குள்ள “அடைவற்ற ஆர்த்தியை” என்பதை “அடைவற்ற அரதியை” என்று கொண்டால், திருவாய்மொழி (7-2-1) – கங்குலும் பகலும் - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்பட்டபடி, பகல் மற்றும் இரவு என்ற வேறுபாடு அறியாமல், அழுதல் மற்றும் தொழுதல் போன்றவற்றால், “ஆசை, சிந்தை” என்ற ப்ரமாணத்தால் கூறப்பட்டது போன்று, இவள் அடையும் நிலைகளுடைய மாறுபாடுகளுக்கு ஒரு எல்லை காண இயலாதபடி நடக்கின்ற துன்பத்தை என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - [5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) “அன்னையர்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா”, “கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்” என்று பார்ச்வஸ்தராலும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க் கொண்டு பாரதந்தர்யத்தையு மிழந்து, (ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) இப்படி விரஹவ்யதையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவரைத் தரிப்பிக்கைகாகத் தன் விஜய பரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ப்ரீதராய், “குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றி நின்ற சடகோபன்” என்று தன் விஜயத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருந்தி நிற்கும்படி பண்ணின பலாதாநமானது, “கற்பாரி ராமபிரானை யல்லால் மற்றுங் கற்பரோ” என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தை யுடையனாய் ப்ரியபரனுமாய் ஹிதபரனுமாய், தானங்கீகரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக நடத்துமவனுமாயிருக்கிற விவனையொழிய மற்றுமொரு விஷயத்தைக் கற்பரோ! இப்படி ஸுலபமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழப்பதே என்று அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து அதிலே சுவறி.

விளக்கம் - (தேற்ற ஒண்ணாதபடி தோற்று) – திருவாய்மொழி (7-3-9) - அன்னையர்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-5) – கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அருகில் உள்ளவர்களாலும் தேற்றிப் பிழைக்க வைக்க இயலாதபடி அவன் விஷயத்தில் தனது உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்தவராக உள்ளதால் அவன் பக்கம் வசப்பட்டு நிற்பதையும் மறந்து. (ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம்) - இவ்விதம் பிரிவாற்றாமை காரணமாக மிகவும் தளர்ந்து நிற்கும் நம்மாழ்வாரைக் காப்பாற்ற, தனது வெற்றி மிகுந்த செயல்களைக் காண்பித்தான். அதனைக் கண்டு

மகிழ்ந்தவராக, திருவாய்மொழி (7-4-11) – குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றி நின்ற சடகோபன் - என்று தனது வெற்றிச் செயல்கள் கண்டு அவற்றில் தங்களை இழந்து நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பொருந்தியவராகத் தன்னை அவன் வைத்த வலிமையானது, (மற்றும் கற்பார் இழவிலே சுவறி) - திருவாய்மொழி (7-5-1) – கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் மற்றுங் கற்பரோ – என்பதற்கு ஏற்ப திருஅவதாரத்தால் உண்டான எளிமையைக் கொண்டவனாக, ஸர்வேச்வரனாகிய தான் அங்கீகரிக்க எண்ணியவர்களை எந்த ஒரு காரணத்தையும் எதிர்பாராமல் ஸ்ரீவைகுண்டம் முடிய தானாகவே வழி நடத்துபவனாக உள்ள அவனை அல்லாமல் வேறு ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவைக் குறித்துக் கற்பார்களோ! இவ்விதம் மிகவும் சுலபமாக உள்ள இவனை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் இழந்து நிற்கிறார்களே என்று இவர்களுடைய இழப்பை எண்ணுவதால் அதிலேயே நிலைதடுமாறி.

வ்யாக்யானம் - [6] (பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து) “பாமருமுவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ” என்று தொடங்கி, “தனியேன் தனியாளா” என்று ஒரு துணையின்றிக்கே யிருந்து அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படி முன்புத்தை “உண்ணிலாவியில்” கூப்பீடே மீளவும் தலையெடுத்து. (சூழவும் பகை முகஞ்செய்ய) “சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றும்”, “இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்”, “கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே” என்று முன்புபவித்தவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசத ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றி நின்று நலிய. (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) விஜயங்களைக் காட்டித் தரிப்பித்தபோது தலைசாய்ந்தும் மீளவும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தும் இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச் செல்லுகிற க்லேசம் நடவா நிற்கச்செய்தே. (உபாயாதிகார தோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க) உபாயபூதனான உனக்கு அஜ்ஞாநாசக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கே யிருக்க சரணாகதனான வெனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களும் ஆர்த்தியு முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கே யிருக்க, “பாசங்கள் நீக்கி” என்று தொடங்கி, “மாயங்கள் செய்து வைத்தி” என்று அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளை ஸவாஸநமாகப் போக்கி உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாகக் கொண்ட பின்பு ஜநம்

மரணாத் யாச்சர்யங்களை யுண்டாக்கி என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆச்சர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க.

விளக்கம் - (பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து) - திருவாய்மொழி (7-6-1) - பாமருமூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-6-1) - தனியேன் தனியாளா - என்பது முடிய உள்ள வரிகளில், தான் எந்தவிதமான துணையும் இல்லாமல், அவனுடைய “இந்த ஜகத்தின் காரணமாக இருத்தல்” முதலான பல தன்மைகளை உரைத்து அழைக்கும்படி, முன்பு திருவாய்மொழி (7-1-1) - உண்ணிலாவிய - என்பதில் அழைத்த அழைப்பு என்பதே மீண்டும் தலைதூக்கி. (சூழவும் பகைமுகம் செய்ய) - திருவாய்மொழி (7-7-1) - சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றும் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-1) - இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன் - என்றும் திருவாய்மொழி (7-7-8) - கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப முன்பு அனுபவித்தவனுடைய திருமுகத்தின் ஒளியானது தெளிவாக உள்ள நினைவிற்கு விஷயமாக நின்று, பார்க்கின்ற இடங்கள் அனைத்திலும் தென்பட்டு நின்று துன்புறுத்த. (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) - தனது வெற்றிச் செயல்களைக் காண்பித்து இதுவரைக் காத்தபோது தலைசாய்ந்தும், மீண்டும் அழைக்கும்படியான நிலை ஏற்பட்டும் என இப்படியாக மேலே எழுவதும் விழுவதும் என்று உள்ள துன்பமானது உள்ளபோது. (உபாய அதிகார தோஷம் ஒழிய) - உபாயமாக உள்ள உனக்கு அஜ்ஞானம், சக்தி இன்மை முதலான தோஷங்கள் இல்லாமல் உள்ளபோதிலும்; உன்னைச் சரணம் புகுகின்ற எனக்குக் கைம்மாறு இல்லாமை, வேறு கதி இல்லாமை மற்றும் ஸம்ஸார துன்பம் ஆகியவை உள்ளதால் தகுதி இன்மை என்ற தோஷம் இல்லாமல் நான் உள்ளபோதிலும். (மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க) - திருவாய்மொழி (7-8-5) - பாசங்கள் நீக்கி - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-8-5) - மாயங்கள் செய்து வைத்தி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவித்யை, கர்மங்கள், வாசனை மற்றும் ருசிகள் ஆகியவற்றை அடியுடன் விலக்கி, உனக்கு மட்டுமே என்னை அடிமையாகக் கொண்ட பின்னர், பிறப்பு மற்றும் இறப்பு முதலான வியப்புகளை ஏற்படுத்தி, என்னை எந்த ஸம்ஸாரத்தில் தொடந்து நிறுத்தி

வைப்பதற்கான காரணம் என்ன என்று அருளிச் செய்யவேண்டும் என வியந்து
கேட்க.

ஸ்வாமி மணவாளமாழனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 252)

4-1-4 நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலின் நுண்மணலிற் பலர்
எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர்
மனைப்பால் மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்
பனைத்தாள் மதகளிறட்டவன் பாதம் பணிமினோ

பொருள் - பகவத் அனுபவத்தை விட்டு மடிந்த அரசர்கள் குறித்து நிரூபிக்க முனைந்தால், பல யுகங்கள் இந்த லோகத்தை ஆட்சி செய்த பின்னர் மடிந்து போனவர்கள், ஸமுத்திரம் கொண்டு சேர்த்த மண்துகள்களைக் காட்டிலும் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் மடிந்த பின்னர், தாங்கள் வசித்து வந்து மாளிகைகளும், அவை இருந்த இடங்களும் என்று எந்தவிதமான சுவடும் இன்றி அழிந்தனர் அல்லாமல், வேறு எதனையும் காண இயலவில்லை. ஆகவே பனைமரம் போன்ற பருத்த கால்கள் கொண்ட யானையை அழித்த க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் வணங்குவீர்களாக.

அவதாரிகை - ஐச்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச்செய்தே, போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - “செல்வம் என்பதும், மதிப்பு என்பதும் நிலைப்பதில்லை. இது மட்டும் அல்லாமல், இன்பத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களும் நிலைப்பதில்லை என்பதால் அவனைப் பற்றவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நினைப்பான்புகில்) - நினைக்கப்புக்கால். கடலிலேயிழிவாரைப்போலே நினைத்ததாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடியா யிருக்கிற இருப்பும், தாம் லோகயாத்ரை நினையாரென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. ஆனாலும், பரஹிதமாக அநுஸந்திக்குமது உண்டிறே. (கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) - அலைவாயிலெக்கலில் நுண்ணிய மணலிற்காட்டில் அநேகர். இப்படியாண்டு முடிந்து போகிறவர்கல் தாங்கள் ஆரென்னில், சஷுத்ர மநுஷ்யரல்லர்; “ஸஹஸ்ர யுக பர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது:” என்கிறபடியே ஆயிரம் சதுர்யுகங் கூடிற்று ஒரு பகலாய், இப்படி ராத்ரியாய், இங்ஙனே நூறாண்டிருந்து த்விபரார்த்தகாலம் ஜீவித்து முடிந்துபோம் ப்ரஹ்மாதிகள். அநேக யுகங்களும் இவ்வுலகண்டு இது குறியழியாதேயிருக்க, இவர்கள் “என்னது” என்று அபிமாநித்து முடிந்துபோவர்கள். (எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் - நினைப்பான்புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) “கங்காயாஸ்ஸிகதாதாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே சக்யாகணயிதும் லோகே நவ்யதீதா: பிதாமஹா:”.

விளக்கம் - (நினைப்பான்புகில்) - எண்ணிப் பார்க்க முனைந்தால். கடலில் குதித்தவர் அங்கிருந்து நீந்திக் கரை சேர முயன்றால் இயலாமல் உள்ளது போன்று, எண்ணிப் பார்த்தாலும் முடிக்க இயலாதபடியான இருப்பும், தாம் உலகவாழ்க்கையை நினையார் என்ற நிலையும் வெளிப்படுகிறது. ஆனால் இப்போது ஏன் எண்ணவேண்டும் என்றால், மற்றவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதால் ஆகும். (கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) - அலைகள் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்ற மண்துகள்களைக் காட்டிலும் பலர் உள்ளனர். இவ்விதமாக ஆட்சி செய்து, இருந்த இடம் தெரியாமல் முடிந்து போகிறவர்கள் யார் என்றால், சாதாரண மனிதர்கள் மட்டுமே அல்லர். கீதை (8-17) - ஸஹஸ்ர யுக பர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோ விது: - நான்முகனின் ஒரு பகல் என்பது ஆயிரம் சதுர்யுகம் என்றும், ஒரு இரவு என்பது ஆயிரம் சதுர்யுகம் என்றும் அறிகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஒரு பகலாகவும், அதே அளவு ஒரு இரவாகவும்”, என்று இப்படியாக நூறாண்டு காலம் இருந்து, த்விபரார்த்த காலம் உயிர் வாழ்ந்து முடிந்து போகின்ற நான்முகன்

போன்றவர்கள். பல யுகங்களும் இந்த உலகத்தை ஆட்சி செய்து, இது நித்யமாக இருப்பதால், இதனை “என்னுடையது” என்று சொந்தம் கொண்டாடி முடிந்து போவார்கள். (எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் - நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்) - “எனைத்தோர்” என்றால் பலர், “உகங்கள்” என்றால் யுகங்கள். வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்த்ரம் - கங்காயாஸ்ஸிகதாதாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே சக்யாகணயிதும் லோகே நவ்யதீதா: பிதாமஹா: - இந்த உலகில் இதுவரை இருந்து மறைந்து நான்முகன்களை எண்ண முயன்றால், கங்கையில் உள்ள மண்துகள்கள் போன்றும், இந்த்ரன் பெய்கின்ற மழைத்துளிகள் போன்றும் எண்ணி முடிக்க இயலாதவர்கள் ஆவர் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மனைப்பால் மருங்கற) - சிறுக ஜீவித்தானாகில் தன்னளவிலே போம்; பரக்க ஜீவித்தானாகில் தன்னயலிலுள்ளாரையுங் கொண்டு போம்; பெருமரம் முறிந்தால் அருகுள்ளவற்றையும் கொண்டு போமிறே. மனைப்பால் - மனையிடம். மருங்கு - அயல். அசலிட்டுப் பார்ச்வஸ்தருக்கும் நாசமாம். (மாய்தலல்லால் மற்றுக் கண்டிலம்) - இப்படி முடியும்தொழிய ஸ்திரராயிருப்பா ரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆனால், செய்ய அடுப்பதென் என்னில், (பனைத்தாள் இத்யாதி) பனை போலேயிருக்கையாலே பயாவஹமான காலையுடைத்தான மத்தகஜமுண்டு, குவலயாபீடம்; அதை முடித்தவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உங்கள் ப்ரபல ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க, நீங்கள் அவன் காலிலே தலைசாய்க்கப் பாருங்கோள். கீழிற்பாட்டில் “மா”மின் அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில் “அஹ”மின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (மனைப்பால் மருங்கற) - சிறிய அளவில் வாழ்ந்தான் என்றால் அவன் அளவில் மட்டுமே பாதிப்பை ஏற்படுத்திப்போவான்; பெரிய அளவில் வாழ்ந்தான் என்றால் அருகில் உள்ள பலருக்கும் பாதிப்பை ஏற்படுத்திப்போவான். ஒரு பெரிய மரம் முறிந்து விழுந்தால், அருகில் உள்ள அனைத்தையும் வீழ்த்திவிடும் அல்லவோ? அவனை அண்டி நிற்பவர்களுக்கும் நாசம் ஏற்படுகிறது. (மாய்தல் அல்லால் மற்றுக் கண்டிலம்) - இப்படியாக அழிபவர்கள் அல்லாமல் நிலையாக இருப்பவர்கள் என யாரையும் எவரையும் பார்த்தது கிடையாது. ஆகவே என்ன

செய்யவேண்டும்? (பனைத்தாள் இத்யாதி) - பனைமரம் போன்று உள்ளதால் அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதான கால்கள் கொண்ட யானையான குவலயாபீடத்தை வீழ்த்திய க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை அண்டி நிற்க முயல்வீராக. அவன் உங்களுடைய அனைத்து தடைகளையும் நீக்க, அவன் திருவடிகளில் உங்கள் தலைகளை வைக்கப் பார்ப்பீர்களாக. கடந்த பாசுரத்தில் கீதையின் சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மாம்” என்பதன் பொருள் கூறப்பட்டது; இங்கு “அஹம்” என்பது கூறப்பட்டது. அதாவது அங்கு “கண்ணன்” என்பதால் ஸௌலப்யமும், இங்கு “களிறட்ட” என்பதால் சக்தியும் கூறப்பட்டது.

4-1-5 பணிமின் திருவருளென்னும் அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளி

அணிமென் குழலாரின்பக் கலவியமுதுண்டார்

துணிமுன்பு நாலப் பல்லேழையர் தாமிழிப்பச் செல்வர்

மணிமின்னு மேனி நம்மாயவன் பேர் சொல்லி வாழ்மினோ

பொருள் - அழகானதாகவும், குளிர்ந்ததாகவும், பரந்ததாகவும் உள்ள மலர்ப்படுக்கையில் “திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று கூறுகின்ற, அலங்காரம் நிறைந்ததும் மென்மையானதும் ஆகிய கூந்தலைக் கொண்ட பெண்களுடன், ஆனந்தத்தை உள்ளடக்கிய சேர்க்கை என்னும் அமிர்தத்தைச் சிலர் உண்டபடி இருப்பார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய அந்த நிலையை இழந்து, இடுப்பில் கட்டப்படும் துணியானது பின்புறம் முடிய எட்டாமல் உள்ளதால் முன்புறம் மட்டுமே தொங்கவிட்டபடி, முன்பு தங்களுடன் இருந்த அந்தப் பெண்களே இப்போது பரிசுசிக்கும்படியாகச் செல்வர். ஆதலால், நீலரத்னம் போன்று ஒளி வீசுகின்ற திருமேனி கொண்டவனும், நம்மை தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்கின்ற ஆச்சர்யம் பொருந்தியவனும் ஆகிய அவனுடைய திருநாமங்களை உரைத்தபடி வாழ்வீர்களாக.

அவதாரிகை - செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநா பரிஷ்வங்கமும் அஸ்திரம் என்கிறார்.

விளக்கம் - செல்வத்தின் நிலை போன்று, பெண்களுடன் அடையும் சேர்க்கையும் நிலையற்றது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பணிமின் திருவருளென்னும்) “அஞ்சீதப் பைப்பும்பள்ளியணி மென்குழலார்” என்று ஸ்தரீகளோடே சேர்த்து நிர்வஹிப்பார்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர் அங்ஙனன்றிக்கே, “பணிமின் திருவருளென்னும்” என்கிற இத்தை “இன்பக் கலவியமுதுண்டார்” என்கிறவர்களோடே சேர்த்து அருளிச்செய்வார். தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில், தன் ராஜ்யத்தை அவர்களுக்குப் படுக்கைப் பற்றாக்கி, அவர்களைப் படுக்கையிலே வைத்து தான் தாழ நின்று, (பணிமின் திருவருளென்னும்) “திருவுள்ளத்திற் கிடக்கிறத்தை அருளிச்செய்யலாகாதோ?” என்னும். தன்னையநுவர்த்திப்பார் புறம்பே யுண்டே; இனி, ரஸிகத்வமாவது தான் இவர்களுக்குத் தாழநிற்கையிறே.

விளக்கம் - (பணிமின் திருவருளென்னும்) - இங்கு இரண்டுவிதமான பொருள் கூறலாம். முதல் கருத்தானது பூர்வர்கள் கூறுவதாகும்; இவர்கள் கருத்தின்படி, “திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று பெண்கள் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இரண்டாவது கருத்தானது ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கூறுவதாகும்; இந்தக் கருத்தின்படி “திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று உரைப்பது ஆண்கள் ஆகும். முதல் கருத்தில், “அஞ்சீதைப் பைப்பும்பள்ளி அணி மென்குழலார்” என்பதைப் பெண்களுடன் சேர்த்து உரைப்பர். பட்டரின் கருத்தின்படி, “இன்பக் கலவி அமுதுண்டார்” என்பதுடன், “பணிமின் திருவருளென்னும்” என்பதைச் சேர்க்கவும். அதாவது தாங்கள் அரசாண்ட காலத்தில், தங்களுடைய அரசபதவியை அந்தப் பெண்களுக்குச் சீதனமாக அளித்து, அவர்களைப் படுக்கையில் கிடத்தி, தாங்கள் கீழே நின்றபடி. (பணிமின் திருவருளென்னும்) - “உங்களுடைய திருள்ளத்தில் நீங்கள் எண்ணியுள்ளதை அருளிச்செய்யக்கூடாதோ?” என்று அவர்களிடம் விண்ணப்பித்து நிற்பார்கள். ஆனால் தங்களைக் காணவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துப் பலரும் வெளியில் காத்து நிற்கும்போது, இவர்கள் இங்கு பெண்களிடம் நிற்பது, ஒரு ரசிகனுடைய தன்மைக்கு ஏற்றபடி ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி) தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலே. அவன் இப்படுக்கையிலே வைத்து “திருவருள் பணிமின்” என்னாநின்றால், அவர்கள் செய்வதென் என்னில், (அணிமென் குழலார்) அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்து, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது குழலைப் பேணுவதாகா நிற்பர்கள். (இன்பக் கலவியமுதுண்டார்) - அவர்கள் அந்த அநங்கீகார ப்ரமுகமான ஸம்சலேஷத்தால் வந்த ஆநந்தாம்ருதத்தை புஜித்தவர்கள். அநாதராம்ருத பாநம் பண்ணினவர்களென்னுமாம். “அல்லிமலர்மகள் போக மயக்கு”க்களை அநுசரிக்கிறார்களிறே.

விளக்கம் - (அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி) - காண்பதற்கு இனிமையாகக் குளிர்ந்து, பரந்து, மலர்களால் அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில். அவன் பெண்களை அந்தப் படுக்கையில் அமர வைத்து, “உங்களுடைய உள்ளத்தில் உள்ளதைக் கூறவேண்டும்” என்று கேட்கும்போது, அவர்கள் செய்வது என்ன? (அணிமென்குழலார்) - அவன் தங்களைக் கொண்டாடியபடி உள்ளதை பொருட்படுத்தாமல், தங்களுடைய ஆபரணங்களைச் சரிசெய்தல் மற்றும் கூந்தலைத் திருத்துதல் போன்றவற்றைச் செய்தபடி இருப்பார்கள். (இன்பக் கலவி அமுது உண்டார்) - இப்படியாக அவர்களுடைய அங்கீகாரம் இல்லாமல் உள்ளதான சேர்க்கையால் வந்த ஆனந்தம் என்ற அமிர்த்தத்தைப் பருகுவவர்கள். அதாவது, “விருப்பம் இன்மை” என்ற அமிர்த்தத்தைப் பருகுவவர்கள். திருவாய்மொழி (3-10-3) – அல்லிமலர்மகள் போக மயக்கு – என்பதைப் போன்று உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - வேறொருவன் வந்து அவர்களை ஸ்வீகரித்து இன்பக்கலவியமுதுண்ணாநிற்குமே; இவன் பின்னைத் தன்னுடைய சரீர தாரணத்துக்காக அவர்கள் பக்கலிலே போய் இரக்கத் தொடங்கும். (துணி முன்புநால) – “சாடம் ஆச்சாத்யதுச்சதாம்” என்கிறபடியே, பின்பு கொண்டு வந்து இணைக்க எட்டம் போராமையாலே முன்னே நாலாநிற்கும். (பல்லேழையர் தாமிழிப்ப) தாங்கள் பலராயிருப்பர்களே; இவன்பக்கல் தங்களுக்கு உண்டான சாபலந் தோற்றச் செத்துக் காட்டுவர்கள் முன்பு; இப்போது, தங்களை ஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக, இவனுக்கு போகயோக்யதை யில்லாமையையும் க்ருபணதையையுஞ் சொல்லி

உபேசுஷாவாதங்கள் பண்ணாநிற்பர்கள். (செல்வர்) “நம்மோட்டை பாவபந்தமிறே சொல்லுகிறது இங்ஙன்” என்று அத்தையும் புத்தி பண்ணாதே செல்வர். முன்பு “பணிமின் திருவருள்” என்றபோதை அநாதரத்தோபாதியாக இத்தையும் நினைத்துச் செல்வர். “த்ருஷ்ணைகா நிருபத்ரவா” இறே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒரு காலகட்டத்தில் முழுவதுமாக உடுத்த துணி இன்றி அலைந்து திரியும்போது, அந்தப் பெண்களை வேறு ஒருவன் கொண்டு சென்று அவர்களுடன் இன்பமாக உள்ளதை அறிந்த பின்னரும், தனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அந்தப் பெண்களிடமே சென்று யாசித்து நிற்பார்கள். (துணி முன்புநால) - இராமாயனம் அயோத்யாகாண்டம் (32-33) - சாடம் ஆச்சாத்யதுச்சதாம் - த்ரிஜடன் என்ற அந்தணன் தனக்கு உடுத்துவதற்குப் போராத துணியை மனைவியின் சொற்கள் கேட்டு உடுத்தியபடிப் புறப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பின்பக்கம் கொண்டு வந்து சேர்க்க நீளம் போதாதபடி உள்ளதால், முன்புறம் மட்டுமே தொங்கவிட்டபடி இருப்பர். (பல்லேழையர் தாமிழிப்ப) - இப்படிப்பட்ட பெண்கள் பலர் உள்ளனர். இவனிடம் முன்பு தாங்கள் கொண்டிருந்த அன்பானது வெளிப்படும்விதமாக, “இறப்பதற்கும் தயார்” என்பர்; ஆனால் இப்போது தங்களை ஏற்றுக்கொண்ட வேறு ஒருவனுக்கு இன்பம் ஏற்படுவதற்காக, “இவன் இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தகுதி அற்றவன். இவன் ஒரு உலோபி” என்பது போன்ற தகாத சொற்களை உரைப்பார்கள். (செல்வர்) - ஆனால் அந்தச் சொற்களைக்கேட்ட இவர்கள், “நம்மிடம் இவர்கள் கொண்டிருந்த அன்பு அல்லவோ இவ்விதமான சொற்களை உரைக்கும்படிச் செய்கிறது”, என்று எண்ணி, அந்தச் சொற்களைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் அகல்வர். இவ்விதம் இவர்கள் செல்வதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், முன்பு “திருவுள்ளத்தில் உள்ளதைக் கூறுவீர்களாக” என்று ஊடலின் காரணமாக உரைத்த சொற்கள் போன்றே இவற்றையும் கொள்வர் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆனபின்பு, “பக்தாநாம்” என்றிருக்கிற உடம்பைப் பற்றப் பாருங்கோள். (மணி இத்யாதி) நீலரத்தநம்போலே காந்தியையுடைத்தாய், அதிற்காட்டில் விஞ்சின அழகையுடைத்தான திருமேனி. “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்க:” என்று கொடுக்கும்படியிறே. “ஏஷ:” - தான் அநுபவித்து, “தனக்கு

ரஸித்தது” என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே. “இச்சா க்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:” என்னக்கடவதிறே. “இச்சா க்ருஹீதம்” என்கையாலே, கர்மநிபந்தநமல்லவென்று தோற்றுகிறது; “அபிமதம்” என்கையாலே, தனக்கு போக்யமென்று தோற்றுகிறது. “ஸர்வஸ்வபூத:” இதொழிய மற்றொன்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறை கிடக்குமே! திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாமிறே; ஸர்வ அபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது; மற்றுக் கொடுக்குமதிலும் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது. “பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:” அம்ருதாசிக்குப் புல்லையிட வொண்ணாதே! “ஸநேஹோமே பரம:” என்று இவ்வுடம்பை விரும்பினவனுக்கு இத்தையே கொடுக்கவேணுமே. “மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய தத்த:” - இவன் ஒன்று கொள்வா னொருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப் பெறுவது காண்” என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன் விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்று இப்படி கொடுத்துக் கொண்டு நின்றார். “தஸ்ய மஹாத்மந:” ஒருபடி கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்த இத்தனை போக்கி, இரண்டு உடம்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்பு தரமன்றிறே. வேண்டித் க்ரதநத்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவனை உள்ளாக்கினான்; “அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே” என்ற பெருமாளை மீட்டு அவரை உளராக்கி, இப்படி இவர்க்கு இரண்டு உடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒரு படி உபகரித்தார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ளதால், ஜிதந்தே ச்லோகம் - பக்தாநாம் - உனது திருமேனி உன்னுடைய பக்தர்களுக்காகவே உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய திருமேனியைப் பற்ற முயற்சி செய்வீர்களாக. (மணி இத்யாதி) - நீலமணி போன்ற காந்தியைக் கொண்டதாய்; அல்லது அதன் ஒளியையும் விஞ்சும் ஒளியைக் கொண்டதாக உள்ள திருமேனி. இங்கு இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (1-14) - ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத: மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய தத்தச்சாஸ்து மஹாத்மந: - இந்த இனிமையான நேரத்தில் மஹாத்மாவாகிய அனுமனை நான் கட்டி அணைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன். இதன் காரணம், இது மட்டுமே என்னிடம் உள்ள உயர்ந்த சொத்தாகும் - என்பதை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “ஏஷ” - தான் அனுபவித்து; அதாவது “தான் ரசித்தது” என்று மற்றவர்களுக்கு அளிப்பது போன்றுள்ள திருமேனி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - இச்சா

க்ருஹீத அபிமதம் உருதேஹ: - என்பது காண்க. இங்கு “இச்சா” என்று கூறுவதால் கர்மத்தின் கட்டாயம் காரணமாக அல்ல, விருப்பத்தின் காரணமாக என்று தேறுகிறது. “அபிமதம்” என்பதால் “தனக்கும் விருப்பமான” என்பது தேறுகிறது. “ஸர்வஸ்வபூத:” - திருமேனியை அளிக்காமல் வேறு ஒன்றை அளித்தால், “திருமேனியை அளிக்கவில்லை” என்ற தோஷம் ஏற்படும். திருமேனியை அளித்தால் அனைத்தையும் அளித்ததாகவே ஆகிறது; காரணம், அனைத்தும் அண்டி நிற்கும் இடமாக அல்லவோ இவன் திருமேனி உள்ளது. மற்றவற்றைக் கொடுப்பதற்கும், திருமேனியை அளிப்பதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. “பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:” - அமிர்தத்தை மட்டுமே உட்கொண்டபடி உள்ள ஒருவனுக்குப் புல்லை அளிக்க இயலாது அல்லவோ “ஸ்நேஹோமே பரம:” - என்று இந்தத் திருமேனியை விருப்பிய அனுமனுக்கு அதனையே அல்லவோ அளிக்கவேண்டும்? “மயாகாலமிமம் ப்ராப்ய” - இவன் எதனையும் ஏற்கமாட்டான், நாம் ஏதேனும் எவ்விதம் இவனுக்கு அளிப்பது என்று எண்ணியபடி துன்பத்தில் இராமன் இருந்தான்; அப்போது அனுமனால் விலக்க இயலாத நேரம் பார்த்து இவ்விதம் தனது திருமேனியை அளித்தான். “தஸ்ய மஹாத்மந:” - ஆனால் இவ்விதம் திருமேனியை அளிக்கலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பு ஒருமுறை அசோக வனத்தில் தனது தலைப்பின்னலைக் கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்த மரத்தில் தொங்கி தனது உயிரைவிடச் சீதை முயன்றபோது, அவளைக் காப்பாற்றி, அவளை “உள்ளவன்” என்றாக்கினான்; அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே - என்று இராமனை மீட்டு அவனையும் “உண்ணவன்” என்றாக்கினான்; ஆக இரண்டுமுறை தனது சரீரத்தை அளித்துக் காப்பாற்றினான்; இவ்விதம் அவன் பலமுறை உதவியதால் இராமன் தனது திருமேனியை ஒருமுறை அளித்தான்.

வ்யாக்யானம் - (நம்மாயவன்) ஆசிரித விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி எல்லை காணப்போமோ? இப்பேற்றுக்குச் செய்யவெண்டுவதென் என்னில், (பேர் சொல்லி) நேர்த்தி இவ்வளவே; பின்னை வாழ்வோடே தலைக்கட்டும். வாழ்க்கைக்கு ஒரு பேரோ! “அச்சுவை பெரினும் வேண்டேன்” என்னும்படியிறே இது தன்னுடைய போக்யதை யிருப்பது.

விளக்கம் - (நம்மாயவன்) - தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் அவன் உள்ள தன்மைக்கு ஒரு எல்லையோ அல்லது வரையறையோ காண இயலுமோ? இவன் இவ்விதம் நமக்குச் செய்யும் பேற்றுக்குக் கைம்மாறாக நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? (பேர் சொல்லி) - நாம் செய்ய வேண்டிய செயல் மிகவும் எளிதானதே ஆகும். அவன் திருநாமத்தை உரைத்தால் போதுமானது. அனைத்து திருநாமங்களையும் கூட உரைக்கவேண்டாம்; ஏதேனும் ஒரு திருநாமத்தை உரைத்தாலே அது அந்த வாழ்க்கை முழுவதற்கும் போதுமானது ஆகும். திருமாலை (2) - அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இதன் இனிமை உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 114)

103. வளர்ந்த வெங்கோப மடங்கல் ஒன்றாய் அன்று வாளவுணன்
கிளர்ந்த பொன்னாகம் கிழித்தவன் கீர்த்திப் பயிரெழுந்து
விளைந்திடும் சிந்தை இராமாநுசன் என் தன் மெய்வினைநோய்
களைந்து நல் ஞானம் அளித்தனன் கையில் கனியென்னவே

விளக்கவுரை - மனிதர்கள் மட்டுமன்றி தேவர்களும் கண்டு நடுங்கும்படி பயங்கரமாகவும், உக்கிரமாகவும், சீற்றத்துடனும், நெருப்பு உமிழ்கின்ற மூன்று கண்களுடனும், உதட்டிற்கு மேலே எழுந்த நாக்குடனும், மேலே சிங்கமாகவும், கீழே மனிதனாகவும், ஆகிய நரஸிம்ஹமாக வந்தான். எப்போது என்றால், ஹிரண்யன் தூணைத் தனது காலால் உதைத்தபோது இவ்விதம் வந்தான். தன்னை எதிர்த்த ஹிரண்யனுடைய ஸ்வர்ணம் போன்ற உடலைக் கூறிய தனது நகங்களால், ஆட்டின் குடலைப் போன்று மிகவும் எளிதாகக் கிழித்து எறிந்தான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானின் புகழ் என்ற பயிர் ஓங்கி வளரவேண்டும் என்னும் சிந்தையுள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் எனது உடல் காரணமாக ஏற்படுகின்ற கர்ம துன்பங்களை நீக்கி, மிக உயர்ந்த ஞானத்தை எளிதாக உபதேசித்து அருளினார்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே தம்முடைய, ஸர்வகரணங்களையும் எம்பெருமானார் தம் விஷயத்திலே அதிப்ரவணமாகும்படி பண்ணி அநிதர ஸாதாரணமாகத் தம்முடைய ஓளதார்யத்தைத் தம்மளவிலே வர்த்திப்பித்தருளினார் என்று சொல்லி

வித்தரானவாரே, “ ஆகில் இப்படி ஸர்வகரணங்களும் தம் விஷயத்திலே யதிப்ரவணமாகும்படி ஈடுபடுகைக்குடலாக அவருடைய ஓளதார்யத்தாலே இன்னமும் உமக்கு உபகரித்தமை யேதாகிலுமுண்டோ”வென்ன; இதிலே, “அத்யந்தகோபாவிஷ்டமாய் அத்விதீயமான நரஸிம்ஹாவதாரத்தைக் கொண்டாடி, ஸ்வாச்சரிதரான தேவதைகளுடைய ஸ்த்தாநங்களை ஆக்ரமித்து லோகத்தாரையெல்லாம் பாதிக்கைக்காக கட்க ஹஸ்தனாய்த் தனிக்கோல் செலுத்திக் கொண்டு திரிகிற ஹிரண்யாஸுரனுடைய ஸரூபமான சரீரத்தைத் துரும்பைக் கிழிக்குமாப்போலே அநாயாஸேநக் கிழித்துப் பொகட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யகீர்த்தியை தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே யிருத்திக் கொண்ட எம்பெருமானார் என்னுடைய ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களை வாஸனையோடே ஓட்டிவிட்டு, கரதலாமலகமாக தத்வஹித புருஷார்த்த தத்யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்தருளினார்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “என்னுடைய அனைத்து இந்திரியங்களையும் எம்பெருமானார் தனது விஷயத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டபடி நிற்குமாறு செய்து, அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ள தனது தாராளகுணத்தை என்னிடம் மட்டுமே மேன்மேலும் வளர்த்தார்”, என்று கூறி மகிழ்ந்தார். இவரிடம் ஒரு சிலர், “ஆனால் இவ்விதம் உம்முடைய அனைத்து இந்திரியங்களும் தன் விஷயத்தில் ஈடுபடும்படியாகச் செய்வதற்குக் காரணமாகக் காரணமாக உள்ள எம்பெருமானாருடைய தாராளகுணத்தால் மேலும் உனக்கு உதவிகள் செய்வது ஏதேனும் உள்ளதோ?”, என்றனர். இதற்கு அமுதனார், “எல்லையற்ற சீற்றம் வெளிப்படும்படியாக, இதனைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்னும்படியாக வந்த நரஸிம்ஹமூர்த்தியைக் கொண்டாடி, தனது அடியார்களான தேவர்களுடைய இடங்கள் அனைத்தையும் ஆக்கிரமித்து இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவரையும் பாதிக்கும்விதத்தில் வாளைக் கையில் கொண்டவனாக ஆட்சி செலுத்தியபடித் திரிகிற இரண்யனுடைய சரீரத்தை ஒரு சிறு துரும்பைக் கிழிப்பது போன்று மிகவும் எளிதாகக் கிழித்துப் போட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமான கீர்த்தியைத் தனது திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானார் எப்போதும் நிலைநிறுத்தியபடி இருந்தார். இப்படிப்பட்டவர் என்னுடைய ஆத்யாத்மிகம் போன்ற துன்பங்கள் அனைத்தையும், அவற்றின் வாசனையுடன் அகற்றினார். பின்னர் உள்ளங்கை

நெல்லிக்கனி போன்று உண்மையானதும் நன்மையானதும் ஆகிய புருஷார்த்தங்களைக் குறித்த ஞானத்தை எனக்கு உள்ளது உள்ளபடி அளித்தார்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (வளர்ந்த வெம் கோபம் மடங்கலொன் றாய்) “அஸ்மிந்சுஷ்ணே மஹா சப்த ஸ்தம்பேஸ் ஸம்ச்சுயதேப்ருசம் - ஸம்வர்த்தாச நிஸங்காதரவவத் ஸ்புடிதாந்தரம் – தேநசப்தேந மஹதாதைத்ய ச்ரோத்ரவிகாதிநா, ஸர்வே நிபாதிதா பூமௌ சிந்நமூலா இவத்ருமா: - பிப்யந்தி ஸகலாதேவா: மேநிரேவைஜகத்சுஷ்யம், தாம் ஸ்தூணாம் சததாபித்வாவி நிஷ்க்ராந்தோ மஹாஹரி: - சகாரஸு மஹாநாதம் லயாசநிபயஸ்வநம் - தேந நதேந மஹதா தாரகா: பதிதாபுவி, ந்ருஸிம்ஹவ புராஸ்தாய தத்ரைவாவிரபூத்தரி: - அநேக கோடி ஸூர்யாக்நி தேஜஸாம ஹதாவ்ருத: - முகே பஞ்சாந ப்ரக்ய: சரீரே மாநுஷாக்ருதி:, தம்ஷ்ட்ரா கராள வதந: ஸ்தர்யயசுஷஸ்த்ரிஸடோத்ருத:” என்றும், “அங்கண் ஞாலம் அஞ்ச அங்கோராள் அரியாய்”, “முளைத்த சீற்றம் விண் சுடப்போய் மூவுலகும் பிறவுமனத்து” மஞ்சவாளரியாய் “எரிந்த பைங்கணிலங்கு பேழ்வாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மநுஷ்யர்களோடு தேவர்களோடு வாசியற அனைவரும் வெருவி பரிதபிக்கும்படி அத்யந்தாபி வ்ருத்தமாய், அத்யந்த பயங்கரமாய், அத்யந்த க்ரூரமாய், அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருந்துள்ள சீற்றத்தையுடையதாய் அத்விதீயமான அனல் உமிழா நிற்கிற மூன்று கணங்களையும் மோறாந்த முகத்தையும் நாலு திக்கு மேலிட்ட வுதட்டையும் மேல் ஒரு வடிவையு கீழொரு வடிவையுமுடைத்தான நரஸிம்ஹமாய். மடங்கல் – ஸிம்ஹம்.

விளக்கம் – (வளர்ந்த வெம் கோபம் மடங்கலொன்றாய்) - அஸ்மிந்சுஷ்ணே மஹா சப்த ஸ்தம்பேஸ் ஸம்ச்சுயதேப்ருசம் ஸம்வர்த்தாச நிஸங்காதரவவத் ஸ்புடிதாந்தரம் தேநசப்தேந மஹதாதைத்ய ச்ரோத்ரவிகாதிநா, ஸர்வே நிபாதிதா பூமௌ சிந்நமூலா இவத்ருமா: பிப்யந்தி ஸகலாதேவா: மேநிரேவைஜகத்சுஷ்யம், தாம் ஸ்தூணாம் சததாபித்வாவி நிஷ்க்ராந்தோ மஹாஹரி: சகாரஸு மஹாநாதம் லயாசநிபயஸ்வநம் தேந நதேந மஹதா தாரகா: பதிதாபுவி, ந்ருஸிம்ஹவ புராஸ்தாய தத்ரைவாவிரபூத்தரி: அநேக கோடி ஸூர்யாக்நி தேஜஸாம ஹதாவ்ருத: முகே பஞ்சாந ப்ரக்ய: சரீரே மாநுஷாக்ருதி:, தம்ஷ்ட்ரா கராள வதந:

ஸ்தர்யயக்ஷஸ்த்ரிஸடோத்ருத: -ஹிரண்யன் அந்தத் தூணின் அருகில் சென்று அதனை அடித்த அந்த நொடியிலேயே மிகுந்த ஓசையுள் அந்தத் தூண் பிளந்தது. அதுலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்த ரூபம் ஓங்கி வளர்ந்தது. அந்த ஓசையைக் கேட்ட அசுரர்கள் அச்சத்தில் நடுங்கினர். திதியின் புத்திரர்கள் மரம் போன்று விழுந்தனர். லோகங்கள் அனைத்தும் அழிந்தனவோ என்று அச்சம் கொண்டு அனைத்து தேவர்களும் நடுங்கினர். உடைந்த அந்தத் தூணிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஸ்ரீஹரி அனைவரும் நடுங்கும்படியாக மிகுந்த ஓசையை எழுப்பினான். அந்த ஓசையால் விண்ணிலிருந்து நக்ஷத்ரங்களும் பூமியில் உதிர்ந்தன. நரஸிம்ஹமாக, பல கோடி சூரியன்களும் அக்னிகளும் ஒன்றாகத் திரண்டது போன்ற தேஜஸ்ஸுடன், மனித உடல் மற்றும் ஸிம்ஹ முகத்துடன் வந்தான். நீண்ட பற்களுடனும், அடர்ந்த ரோமங்களுடனும், மூன்று கண்களுடனும் வெளிப்பட்ட அந்த திவ்யமான ரூபத்தை கண்ட அனைத்தும் நடுங்கின - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-7-1) - அங்கண் ஞாலம் அஞ்ச அங்கோள் அரியாய் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-7-7) - முனைத்த சீற்றம் விண் சுடப்போய் மூவுலகும் பிறவுமனைத்தும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் நடுங்கும்விதத்தில் உள்ள சிங்கமாய், பெரியதிருமொழி (1-7-6) - எரிந்த பைங்கண் இலங்கு பேழ் வாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மனிதர்களுடன் சேர்ந்து தேவர்களும் எந்தவிதமாக வேறுபாடும் இன்றி அச்சம் கொண்டு நடுங்கும்படியாக, எல்லையற்று வளர்ந்து, எல்லையற்ற பயங்கரமாகவும், எல்லையற்ற க்ரூரமாகவும், பொறுமை இழந்தும், மிகவும் சீற்றத்துடனும், எல்லையற்ற வெப்பத்தை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ள மூன்று கணங்களையும், திருமுகத்தையும், நான்கு திசையிலும் ஏறி நிற்கின்ற உதட்டையும், மேலே சிம்ம ரூபமாகவும் கீழே மனித ரூபமாகவும் நின்ற நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாக.

வ்யாக்யானம் - (அன்று) "தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு ஸ்தாவரேஷ்வபிஜந்துஷு - வ்யாப்ய திஷ்ட்டதி ஸர்வத்ரபூதேஷ்வபி மஹத்ஸுச இதி ப்ரஹ்லாத வசநம் ச்ருத்வாதைத்ய பதிஸ்ததா, உவாச ரோஷதாம் ராஷு: பர்த்ஸயந் ஸ்வஸுதம் முஹு: அஸௌ ஸர்வகதோ விஷ்ணுரபிசேத் பரம: புமாந், ப்ரத்யக்ஷம் தர்சய ஸ்வாத்ய பஹுபி: கிம் ப்ரலாபிதை: இத்யுக்த்வா ஸஹஸாதைத்ய: ப்ரஸாதாத் ஸ்தம்பமாத்தமந: தாடயாமாஸ ஹஸ்தேந ப்ரஹ்லாத இதம்ப்ரவீத் அஸ்மிந் தர்சயமே

விஷ்ணும் யதி ஸர்வகதோபவேத் அந்யதாத்வாவம் வதிஷ்யாமி மித்யாவாக்ய ப்ரலாபிநம்” என்றும், “எங்குமுள்ள கண்ணனென்ற மகனைக் காய்ந்து இங்கில்லையாலென் றிரணியன் தூண் புடைப்ப” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்படிகளையடைய வெளியிட்ட சிறுக்கன் மேலே அவன் முறுகி தூணைத் தன்காலாலே உதைத்தவன்று.

விளக்கம் - (அன்று) - தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு ஸ்தாவரேஷ்வபிஜந்துஷு வ்யாப்ய திஷ்ட்டதி ஸர்வத்ரபூதேஷ்வபி மஹத்ஸுச இதி ப்ரஹ்லாத வசநம் ச்ருத்வாதையபதிஸ்ததா, உவாச ரோஷதாம் ராசஷ: பர்த்ஸயந் ஸ்வஸுதம் முஹு: அஸௌ ஸர்வகதோ விஷ்ணுரபிசேத் பரம: புமாந், ப்ரத்யசஷம் தர்சய ஸ்வாத்ய பஹுபி: கிம் ப்ரலாபிதை: இத்யுக்த்வா ஸஹஸாதைய: ப்ரஸாதாத் ஸ்தம்பமாத்மந: தாடயாமாஸ ஹஸ்தேந ப்ரஹ்லாத இதமப்ரவீத் அஸ்மிந் தர்சயமே விஷ்ணும் யதி ஸர்வகதோபவேத் அந்யதாத்வாவம் வதிஷ்யாமி மித்யாவாக்ய ப்ரலாபிநம் - ப்ரஹ்லாதன், “தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள், தாவரங்கள் என்றுள்ள அனைத்து உயிரினங்களிலும் அவனே வ்யாபித்துள்ளான்” என்று உரைத்தான். அந்தச் சொற்களைக் கேட்டு கோபத்தால் சிவந்த கண்கள் கொண்ட அஸுரர்களின் தலைவன், “எனது மகனைக் கொல்லுங்கள்” என்றான். அதே நேரத்தில் எங்கும் நிறைந்த விஷ்ணு அங்கிருந்த அனைத்து தூண்களிலும் நின்றான். ப்ரஹ்லாதன், “மீண்டும் மீண்டும் ஏன் கேட்கவேண்டும்? அவன் தூணிலும் உள்ளான்”, என்றான். அப்போது ஹிரண்யன், “இந்தத் தூணில் உள்ளானா” என்று கேட்டபடி ஒரு தூணை அடித்தான். ப்ரஹ்லாதனிடம், “ப்ரஹ்லாதா! இந்தத் தூணில் உள்ளானா? நீ கூறியது உண்மையானால் அவன் இதிலிருந்து வெளிப்பட்டும். இல்லையெனில் நீ உரைத்த பொய்யின் காரணமாக உன்னை நான் துன்புறுத்துவேன்” என்றான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-9) - எங்குமுள்ள கண்ணனென்ற மகனைக் காய்ந்து இங்கில்லையாலென் றிரணியன் தூண்புடைப்ப - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது மகனாகிய ப்ரஹ்லாதன் மீது மிகுந்த சீற்றம் கொண்டு, அந்தத் தூணைத் தனது கால்களால் உதைத்த அன்று.

வ்யாக்யானம் - (வாளவுணன் கிளர்ந்த பொன்னாகம் கிழித்தவன்) “இத்யுக்த்வா ஸஹஸா கட்க மாதாயதிதிஜேச்வர:” என்றும், “வயிறழல வாளுருவி வந்தானை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கட்கஹஸ்தனாய்க் கொண்டு எதிர்த்த ஹிரண்யாஸுரனுடைய, இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாத்தையெல்லாம் பாதித்து அவர்களுடைய ஸ்த்தாநங்களை யடங்கலும் ஆக்கிரமித்து அவர்களுடைய ஹவிர்ப்பாகங்களை பலாத்காரேண பறித்துக்கொண்டு பசுஷிக்கையாலே மிடியற வளர்ந்து நிறம் பெற்று ஸ்வர்ணம் போலேயிருக்கிற சரீரத்தை, “எவ்வும்வெவ்வேல் பொன்பெயரோனே தலனின்னுயிரை வவ்வி ஆகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்தவம்மானதிடம்” என்றும், “அவுணன் உடல்” என்றும், “இடந்திட்டிரணியன் நெஞ்சையிரு பிளவாக முன் கீண்டாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கூரிய நகங்களாலே, அநாயாஸேந ஆட்டின் குடலைக் கிழித்தாப்போலே இரு பிளவாகக் கிழித்துப் பொகட்டவனுடைய. “கிளர்ந்த பொன்னாகம்” என்றது, “மாற்றெழும்பின பொன் போன்ற சரீரம்” என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (வாளவுணன் கிளர்ந்த பொன்னாகம் கிழித்தவன்) - இத்யுக்த்வா ஸஹஸா கட்கமாதாய திதிஜேச்வர: - இப்படியாக உரைத்தபடி திதியின் புத்திரனாகிய ஹிரண்யன் உருவிய வாளுடன் வந்தான் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (95) - வயிறழல வாள் உருவி வந்தானை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வாளைக் கையில் கொண்டு எதிர்த்து நின்ற இரண்யாசுரனுடைய, “இந்தரன் போன்ற பலரையும் பாதித்து அவர்களுடைய அனைத்து இடங்களையும் முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்து, அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய அவிர்பாகத்தை பலவந்தமாகப் பறித்துக் கொண்டு உண்பதால் நன்கு வளர்ந்து நிறம் பெற்ற ஸ்வர்ணம் போன்றுள்ள சரீரத்தை. பெரியதிருமொழி (1-7-4) - எவ்வும் வெவ்வேல் பொன்பெயரோன் ஏதலன் இன்னுயிரை வவ்வி ஆகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த அம்மானதிடம் - என்றும், அமலனாதிபிரான் (8) - அவுணன் உடல் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-7) - இடந்திட்டிரணியன் நெஞ்சையிரு பிளவாக முன் கீண்டாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது கூறிய நகங்களால் மிகவும் எளிதாக ஆட்டின் குடலைக் கிழிப்பது போன்று, இரண்டு துண்டுகளாகக் கிழித்துப் போட்டவனுடைய.

வ்யாக்யானம் - (கீர்த்தி) திவ்யகீர்த்தியாகிற. “ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:, ஸஹஸ்ராஷுஸ் ஸஹஸ்ரபாத், ஸபூமம் விச்வதோவ்ருத்வா, அத்யதிஷ்ட்டத் தசாங்குலம், புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம், யத்ப்பூதம்யச்ச பவ்யம், உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந:, யதஹ்நேநாதிரோஹதி, ஏதாவாந் அஸ்யமஹிமா”, “யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித:”, “வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே” என்றும்; வேதபுருஷனாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அப்ரதிம ப்ரபாவமென்றபடி. (பயிரெழுந்து விளைந்திடும் சிந்தை) ஸுஷேத்ரத்திலே விரை விரைத்தால் ஓங்கி வளர்ந்து ஸம்ருத்தியாய் பலபர்யந்தமாக விளையுமாப்போலே அழகியசிங்கருடைய கீர்த்தியாகிற பயிர் நித்யாபிவ்ருத்தமாய் லோகமெல்லாம் வ்யாபித்து பலபர்யந்தமாகும்படிக்கீடான வீரத்தையுடைத்தான திருவுள்ளத்தையுடைய. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். இவர்க்கு அழகியசிங்கர் திருவாராதநமாகையாலே இப்படியருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (கீர்த்தி) - திவ்யமான புகழாகிய. புருஷஸூக்தம் - ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:, ஸஹஸ்ராஷுஸ் ஸஹஸ்ரபாத், ஸபூமம் விச்வதோவ்ருத்வா, அத்யதிஷ்ட்டத் தசாங்குலம், புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம், யத்ப்பூதம்யச்ச பவ்யம், உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந:, யதஹ்நேநாதிரோஹதி, ஏதாவாந் அஸ்யமஹிமா - அந்தப் புருஷன் ஆயிரக்கணக்கான தலைகள், ஆயிரக்கணக்கான கண்கள், ஆயிரக்கணக்கான கால்கள் கொண்டவனாக உள்ளான்; அவன் இந்த லோகங்கள் முழுவதையும் வ்யாபித்தவனாக உள்ளான்; அவனே அனைத்தும்; அவன் வளர்ந்தபடியும், தனக்குத்தானே எஜமானனாகவும் உள்ளான்; இவையே அவனுடைய மஹிமையாக உள்ளன - என்றும், நாராயணஸூக்தம் (5) - யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித: - நாம் காணும் அனைத்திலும், கேட்கும் அனைத்திலும், உள்ளும் புறமும் நாராயணனே வ்யாபித்துள்ளான் - என்றும், வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே - வேதங்களின் வடிவமாக உள்ளவன், ஆதித்யன் போன்று ஒளிர்ந்தபடி உள்ளவன், இருளுக்கு அப்பால் உள்ளவன்; இப்படிப்பட்ட

அவனை அறிந்தால் மட்டுமே அவனை அடைய இயலும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதபுருஷனால் வெளிப்படுகின்ற ப்ரபாவம். (பயிரெழுந்து விளைந்திடும் சிந்தை) - நல்ல இடத்தில் விதைக்கப்பட்ட விதையானது ஓங்கி வளர்ந்து, செழிப்புடன் நின்று பலன் கொடுக்கும் நாள் முடிய விளைவது போன்று, அழகியசிங்கருடைய கீர்த்தி என்னும் பயிர் ஒவ்வொரு நாளும் ஓங்கி வளர்ந்தபடி அனைத்து லோகங்களிலும் பரவி நின்று, பலனை அளித்தல் என்பதற்கு நிகரான வீரத்தைக் கொண்ட திருவுள்ளத்தை உடைய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். இவர் அன்றாடம் நரஸிம்ஹமூர்த்தியை ஆராதித்தார் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றன் மெய்வினை நோய் களைத்து) “கர்ம ப்ரஹ்ம பரம் வித்தி” என்றும், “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநிகுணை: கர்மாணிஸர்வச:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாத்யவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே பத்தும் பத்தாகப் பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்ம பலமான துக்கங்களை நிவர்த்திப்பித்து, (கையில் கனியன்னவே - நல்ஞாநமளித்த) “ஸர்வகுஹ்யதமம்பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்” என்கிறபடியே, கீழ்ச்சொன்ன ப்ராவண்யத்துக்குடலான தத்வ ஹித புருஷார்த்த யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தைக் கையில் கனி போலே ஸுலபமாய் ஸுவ்யக்தமாயிருக்கும்படி உபதேசித்தருளினாரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (என்றன் மெய்வினை நோய் களைத்து) - கர்ம ப்ரஹ்ம பரம் வித்தி - கர்மங்களையும் ப்ரஹ்மத்தையும் குறித்து அறிவாயாக - என்றும், ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநிகுணை: கர்மாணிஸர்வச: - ப்ரக்ருதியே அனைத்தையும் செய்கிறது; அனைத்து கர்மங்களையும் குணங்களே செய்கின்றன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அவித்யையால் விளைந்த கர்மங்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் பலவாகச் செய்யப்பட்ட தீய கர்மங்களுடைய பலனாக உள்ள அனைத்து துக்கங்களையும் விலக்கி. (கையில் கனியன்னவே நல்ஞாநமளித்த) - கீதை (18-64) - ஸர்வகுஹ்யதமம்பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் - அனைத்து இரகசியங்களிலும் மேலான் இரகசியத்தைக் கேட்பாயாக; எனக்கு நீ மிகவும்

ப்ரியமானவன் ஆவாய்; ஆகவே உனக்கு நன்மையை ஏற்படுத்தும்விதமாக இதனை உனக்கு உரைக்கக் கேட்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப கீழே கூறப்பட்ட ஈடுபாட்டிற்குக் காரணமாக உள்ள உண்மையும் நன்மையும் நிறைந்த புருஷார்த்தம் குறித்த உண்மையான ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று மிகவும் எளிதாகவும் தெளிவாகவும் உபதேசித்தருளினார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்